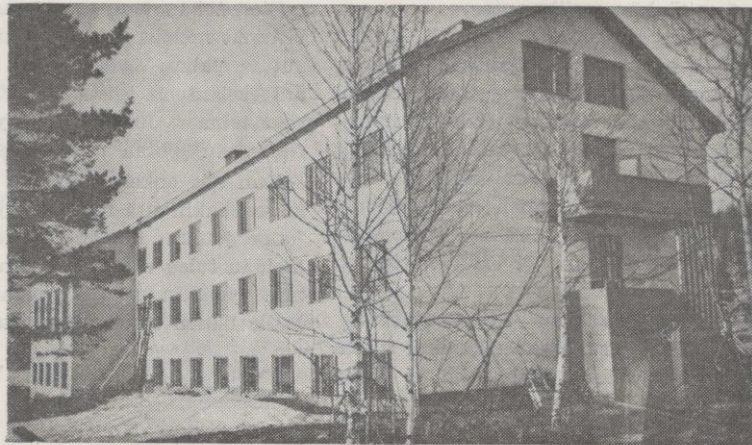


# Pirtin Viesti



NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1953

N:o 5



## ”Katso minä ilmoitan Teille suuren ilon.”

Joulua pidetään ilon juhlanä. Ilo-sana voidaan kuitenkin ymmärtää kahdessa mielessä. On maallista ja on taivaallista eli hengellistä iloa. Maallisen ilon luovat, niin uskotaan, rikkaus, kunnia, maine ja terveys. Näiden lahjojen omistajien pitäisi aina olla iloisia ja onnellisia. Mutta näinhän ei ole asianlaita. He ovat ruokkineet vain ruumista ja unohtaneet sielun. Siksi he eivät ole saavuttaneet ikävöimäänsä onnea, vaan ovat tyytymättömiä. Sisäisen tyhjyyden ja tyytymättömyyden voi poistaa ainoastaan joulun lapsi, Jeesus. Katso-kaamme, mitä hän meille antaa.

Jeesus antaa kunniaa. Maria oli köyhä, yksinkertainen, maan hiljaisiin kuuluva kansannainen, joka Jeesuksen syntymisen vuoksi tuli Jumalan äidiksi. Halvalle ihmiselle näin suuri tehtävä ja kunnianosoitus! Joulun Herra kutsuu kaikkia häneen uskoviin veljikkeeseen, jotka hänen kauttaan tulevat Jumalan lapsiksi. Tämän suurempaa kunniaa ei kukaan voi enää toivoa ja saada.

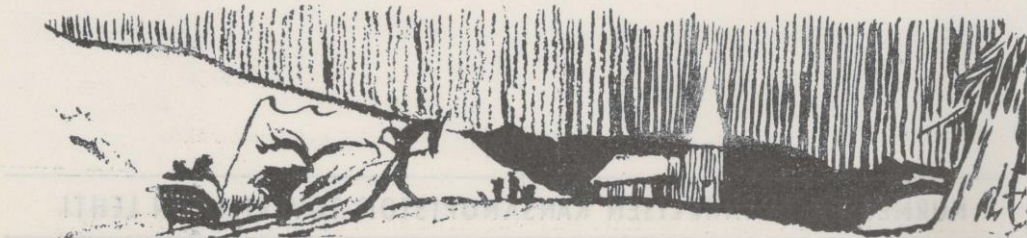
Jeesus antaa rikkautta. Suurten omaisuusien omistajia sanotaan rikkaiksi. Vaan miten heille käykään! Vaikka koi ei olisi-

kaan syönyt ja varkaat varastaneet, ei niitä kuollessa voi ottaa mukaan. Siksi Jeesus sanoo: »Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon»? Siksi hän kehoittaa kokoamaan taivaallisia aarteita. Ne ovat katoamattomia ja tekevät sielun rikkaaksi.

Jeesus antaa rauhaa. Synti eroittaa ihmisen Jumalasta. Viha ja kateus katkeroitavat ihmisten keskinäiset suhteet ja tekevät heidät onnettomiksi. Ihminen ei omista rauhaa enemmän Jumalan kuin kanssaveljiensäkään kanssa. Mutta Jeesus on sovittanut meidät kuolemallaan. Hän voi taivuttaa pahan sydämemme katumukseen ja anteeksiantoon toista ihmistä kohtaan sekä rakastamaan Jumalaa ja myös lähimmäistä. Näin hän johtaa meidät sisäiseen rauhaan.

Kun siis enkeli ilmoittaa suuren ilon, on se todellakin sitä niiden lahjojen perusteella, jotka joulun Herran meille tahtoo antaa. Meidän tulee vain ne nöyrin mielin ja avoimin sydämin uskossa vastaanottaa. Kiitos Isälle hänen sanomattomasta lahjastaan!

V. Vakkilainen





---

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI  
N:o 5 *Päätoimittaja: Helvi Valkonen* 1953

---

## VUOTAA ARMO, TAIVAAN ILO

Jaakko Haavio

Kalliin, kalliin  
Jeesuksen luo talliin  
hartain mielin kulkekaamme.  
Korvat sulkekaamme  
maailmalle  
ilon turhan naurajalle.

Arkaan, arkaan  
köyhään sydän parkaan  
vuotaa armo, taivaan ilo.  
Synnin vaivaan ilo.  
Ihanaisen  
jouluhajan sai, ken sai sen.

Kokoelmasta: Huomenkellot.

Siksi, siksi  
riemun säveliksi  
kasvaa sielujemme soitto.  
Taivas, ennen loitto,  
hohtaa täällä  
Piltin olkivuoteen päällä.





# Joulumme



Joulun lähestyminen on mieltä pirstävä havainto. Syynä ei ole tähän yksinomaan hengähdystauko monitahoisen opistoelämän tai arkisen työn lomassa, vaan joulun mainitseminen palauttaa mieleemme vaikutelmia aikaisemmin eleyistä jouluista, ehkäpä lapsuuden hämärästä alkaen. Useimmille meistä se on ainakin joskus ollut haihtumaton elämys. Yhä uudelleen kaipaamme ja toivomme joulusta sitä, mikä on ilmaistu monissa joululauluissa eri tavoin: sädetä Jumalan kirkkaudesta — sitä, että »taivas tuli maahan».

Ruumiin tarvitsema lepo on varmaan yksi niitä asioita, joita ei saisi laiminlyödä. Syömisestä ja juomisesta olisi varmaan Raamatun usein toistama varoitus, varsinkin joulun aikaan, vanhentumaton ja tarpeellinen. Monastihan tähän puoleen varaudutaan niin perusteellisesti, ettei valmistelujen jälkeen riitäkään voimia varsinaiseen juhlaan, vaan se kuluu välttämättömään lepoon. Mutta jos mikään, niin ilo on joulun varsinainen sisältö. Onhan jo joulun enkeliviestikin siihen kehoittamassa.

Jouluna koettu ja hankittu ilo ei kuitenkaan aina ole sellaista, mitä joulun sisältö edellyttäisi. Näin on kaiken sen ilon, mistä Joulun Herra on suljettu pois. Ilman joulun sanomaa ei voi ollakaan oikeaa joulua eikä joululoa. Joulukirkossa käynti on tietenkin hyvä tapa, jota ei ole varaa menettää, mutta oikean jouluilon saaminen edellyttää joulun evankeliumin omakohtaista vastaanottamista. Ja siksi joulumme täytyisi tarjota tilaisuuden myöskin hiljaisuuteen ja tilittäytymiseen Jumalan edessä, että sanoma meille syntyneestä Vapahtajasta pääsisi vapauttamaan muuten sidotun omantuntomme. Eikä jouluevankeliumin rikkautta voida omaksua kerralla, aattoiltaan tai varhaisessa joulukirkossa, vaan sen ääressä on tarpeen viipyä usein, yhä uudelleen, mihin edessä olevan joulumme tavallista lukuisimmat pyhät meitä kutsuvat. Vain siten on edellytyksiä, että joulun sanoma seuraa meitä myöskin arkeemme, ja me palaamme, kuten Betlehemin paimenet, iloitin kutsumustyöhömmä.

Joulu on »juhlista jaloin» siksi, että se on vanhastaan muodostunut juhlaiksi, jota antamisen ilo pääsee rikastuttamaan. On luonnollista, että muistetaan lähimpiä, mutta muistammeko myöskin niitä monia unohdettuja, joita tiedämme olevan läheisyydessämme, tai sellaisia, joilta puuttuu jotain välttämätöntä joulun ulkonaisistakin puitteista? On syytä muistaa, että Joulun Herran omat oppilaat olivat tottuneet siihen,

että ei ainoastaan hankittu omia juhlatarpeita, vaan myöskin annettiin jotain niille, joilta niitä puuttui (Joh. 13 : 29). Mutta yhä tärkeää olisi, ettei mistään lahjasta unohdeta joulun varsinainen sanoma. Ja kun joulun aikana meillä varmaan on tilaisuutta enemmän kuin muulloin seurusteluun ystävien ja tuttavien kesken, eikö meille silloin tarjoudu erikoinen mahdollisuus jakaa toisillekin Jumalan meille lahjoittamasta ilonaiheesta jouluvirsin ja -laulun. Tämäkin ilo varmaan kasvaa, kun sitä jaetaan, ja saamamme joulu siten muodostuu sisältörikkaammaksi.

Se, joka on saanut jotain Jumalan aina uudesta joululahjasta, vaikkapa vain aavistellen, virittyy joulun lähestyessä sitä jälleen odottamaan. Jo adventti Hoosiannahymneineen herättää tällaisen odotuksen. Ja samalla alkava uusi kirkkovuosi on sekin lupaus uudesta armosta. On kuin Jumala tahtois kerran vielä lähettää meille sanoman Vapahtajamme työstä niinkuin Sana kirkkovuotemme varrella siitä todistaa: Betleheministä Golgatalle kärsivien ihmisten keskellä kulki Joulun Herran tie, ja pääsiäis-aamusta seuraa kirkastettu Vapahtaja omiaan heidän taisteluissaan ylösnousemuksen aamuun saakka, jolloin alkaa taivaallisen kodin juhla, josta kaikki vajavaisuus on poissa.

Toivo Salomaa

## JEESUS TULEE

Usein on elämämme raskasta ja vaikeaa, näkee vain lankeemuksia, laiminlyöntejä, rakkaudettomuutta. Katseemme tahtoo väkisin luisua ajallisiin. Välttämättömät taisteluaset eivät ole käytännössä, vaikka meitä kehoitetaan Ef. 6 : 1 : »Pukekaa päällemme Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää pahan palavat nuolet.» Puuttuu ehkä jokapäiväinen Jumalan sanan käyttö, samoin rukouselämä on heikkoa. Kohoa sydämeistä virsirunoilijan kanssa huokaus: »Oi joudu suuri valkeus, niin monet voittaa uupumus.»

Kun Vapahtajamme oli Getsemanessa suuressa tuskassa, hän tuli yhä uudestaan nukkuvien, välinpitämättömien opetuslasten luo ja kehoitti heitä valvomaan. Saattaa olla, ettemme tälläkään hetkellä tunne, että Jeesus liikkuu keskellämme ja tahtois asua sydämissämme.

Paavali julisti riemuiten: »Vapauteen Kristus vapautti meidät.» Jeesus sydämemme asukkaana vapauttaa meidät itsekeskeisyy-

# Menkäämme nyt Betlehemiin!



Paimenten keto. — Taustalla Betlehemin kaupunki

Olimme saaneet viettää kiirastorstai-iltaa Jerusalemin lähetyskodissa nauttien ehtoollista yhdessä muitten kaupungissa olevien pohjoismaalaisten kanssa. Ihmeelliseltä tuntui ajatella, että jossain aivan lähellä oli Jeesus kerran opetuslapsineen tätä iltaa viettämässä asettaen silloin tämän muistoaterrian, — »sinä yönä, jona hänet kavallettiin.» Tilaisuutemme oli harras ja mieliinpainuva. Ehtoollisen jaon oli suorittanut khra Taito Lumme yhdessä ruotsalaisen virkaveljen kanssa ja sitä seuranneissa seuroissa puhuivat prof. Aapeli Saarisalo sekä maisterit Aili Havas ja Rauha Moisio.

Seuraavana aamuna koimme jännittäviä hetkiä rajalla jonottaessamme Israelin ja Arabian tulleissa, päästetäänkö meitä toiselle puolelle vai ei. Olihan meille lupaa anottu, mutta viimeiseen saakka tuntui epävarmalta. Tarkat tutkimukset siinä pidettiin, nimeimme löytyi kuin löytyikin heidän listoiltaan ja niin kävelimme yht'äkkiä Arabian puolella. Kummallista: Samalla kadulla, välillä vain

piikkilanka ja sittenkin esiripun takana. Tuntui melkein vähän peloittavalta. Emme tienneet mitään muuta kuin että NMKY:n kautta oli meistä jonnekin ilmoitettu. Kuinka suloiselta tuntuikaan, kun vastaan käveli ystävällinen vanha herrasmies, toivotti meidät tervetulleiksi ja sanoi kaiken olevan meitä varten järjestyksessä. Hän oli kristitty arabi ja hänen poikansa opettaja Basil Sahar tuli olemaan oppaanamme. Meidät ohjattiin odottavaan autoon, joka lähti kuljettamaan meitä majapaikkaamme, arvaatkapa mihin — Betaniaan. Niinkuin ehkä muistatte, ei sinne matkaa ole Jerusalemistä kuin 15 vakomittaa, joten pian olimme Betanian kodissamme, valkovenäläisessä nunnaluostarikoulussa. Ystävällinen abbedissa otti meidät vastaan ja näytti meille huoneemme. Ne olivat askeettisen yksinkertaisia, mutta siistejä oppilashuoneita. Oppilaat olivat koeissaan pääsiäislomalla.

Tutut sisarukset aikojen takaa olivat täällä liikkeessa mielessä. Heidän kotinsa on si-

destä ja ihmispelosta. Tämä vapaus ei ole rajatonta maalliseen elämään nähden, se on vapautta Herrassa. Jumalan rakkaus Jeesuksessa ulottuu yli kaikkien inhimillisten rajojen ja synnyttää toivoa sielläkin, missä ei enää toivoa ihmisiimmällä katsottuna ole.

Tahtoisin sanoa Sinulle: Jeesus tulee, Jeesus tulee uudestaan. Se on ihanaa evankeliumia. Vapahtaja ei jätä meitä nukkumaan, vaan ravistelee jatkuvasti hereille. Hän tahtoi jokaisen meidän sydämemme valmistaa adventin sanomalle, kohottaa katseemme ajallisesta tulevaan.

Sama Herra, joka kerran ratsasti Jerusalemiin Hoosianna-huutojen kaikuessa, sama Herra näyttää nyt sovintotyönsä merkkejä, lävistettyjä jalkojaan ja käsiään. Ja tahtoo vakuuttaa hellimmällä paimenäänellä: »Minä olen sinut lunastanut, minä olen si-

nut nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun.» Vaikka olet syntinen, heikko ja lankeava, olet sittenkin Hänen omansa.

Kunpa Jumala saisi tehdä meistä hartaita odottajia, joitten rukouksena on: »Tulkoon Sinun valtakuntasi!» Karitsan hääateria tulkoon sydämemme odotukseksi. Silloin voisimme sydämeistämme ylistää: »Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna Korkeuksissa!»

Kristus tule! Olen sun, Kastettu oon

omaksesi,

Anna sanas siunatun Kirkastaa sun

autuutesi,

Että nöyryn sydämin Vastaa sinut

ottaisin.

Vk 9 : 2

**Pekka Lehikoinen**

jainnut juuri luostarimme vaiheilla, tuo koti, jonne Jeesus niin mielellään tuli, jossa hän aina oli odotettu rakas vieras. Rakennuksemme alla oli kalliohauta, jota näytettiin Lasaruksen hautana. Ruokapaikkamme oli muutaman sadan metrin päässä, lähellä kirkkoa, joka oli rakennettu Martan ja Marian hautojen päälle. Aterioillamme saimme muuten syödä hedelmiä: banaaneja ja appelsiineja, melkein niin paljon kuin halusimme. Hyvää huolta meistä kaikin puolin pidettiin. Luostarimme portilla esim. seisoi 2 legioonalaista turvanamme, jotka illan pimeydessä ruokapaikkaan lähtiessämme saattoivat meitä lyhtyineen, odottivat kunnes olimme syöneet ja toivat meidät takaisin majapaikkaan.

Betaniasta käsin saimme tehdä retkiä ympäristöön. Kun automme lähti liikkeelle kohti maaseutua, tuntui kuin olisimme siirtyneet ihan todellisesti Jeesuksen aikaan. Eräänlainen hurmio valtasi joukkomme, kuului vain huudahduksia: katsokaa, katsokaa, katsokaa tuonne, ja tuonne ja tuonne. Tuolla kynti mies puuauralla peltoaan, tuolla vaelsi vuorenrintettä paimen lammaslaumansa etunenässä, tuossa näet vuohilauman, tuossa miehiä pitkissä viitoissaan ja vanhatestamentillisissä päähineissään, kaikki kuin raamatunhistorian lehdistä leikattua ja ympärillä Juudean karu vuorimaa.

Betlehemiin olisi matkaa suoraan Jerusalemissa vain 8 km, mutta nyt kun täytyy tuon harmillisen rajan takia kiertää, pitenee matka huomattavasti. Tänne siis tulivat Joosef ja Maria Galileasta, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, verolle pantaviksi. Ensimmäiseksi menemme syntymäkirkkoon. Se on kristikunnan vanhin kirkko ja sanotaan sen sijaitsevan Jeesuksen syntymäpaikan kohdalla. Sen on rakennuttanut keisari Konstantinuksen äiti, Helena, 320-luvulla. Ovi sinne oli muurattu hyvin matalaksi niin, että jokaisen täytyi kumartua sisäänastuessaan. Vanhuuttaan rapistunut se jo oli, suorakaitteenmuotoinen, kolmilaivainen. Sisällä oli seremonioita suorittavia palvojia, munkkeja ja nunnia, lasten ryhmiä, oli naisia betlehemiläisissä kirjailluissa puvuissaan korkeine huntupäähineineen ja monenlaista pyhiinvaeltajaa niinkuin mekin hiljaisine ajatuksineen. Pääalttarin alla oli luola, jonka lattiasa tähden ympärillä oli kirjoitus: »Tässä Neitsyt Maria synnytti Jeesuksen Kristuksen.» Jeesuksen syntymätalli olisikin ollut luola, joka talon alakertana tavallisesti palveli eläinten suojana ja jossa oli »seimi», kalliion hakattu tai savesta tehty kaukalo. Siellä kirkon alla oli myöskin kammio, jossa kirkkoisä Hieronymus on asunut ja kääntänyt Vulgatansa.

Kirkosta lähdimme sitten Betlehemin kauduille ostettuamme ensin eräältä munkilta muutamia joulukynttilöitä kotiin. Siellä oli

kauppoja aivan vierekkäin ja kauppiat seisivat ovilla houkuttelemassa asiakkaita puoteihinsa. Niissä olikin monenlaisia kauniita muistoesineitä: valkeita helmiäistähtiä, mustasta kivistä valmistettuja maljakoita, öljypuisia ristejä y.m.

»Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa». Menimme kedolle, joka sijaitsee parin kilometrin päässä syntymäkirkosta. Sitä kutsutaan Paimenten kedoksi ja arvellaan sen todella olevan saman, jonka yllä jouluyönä taivaat sävelet kajahtivat. Siellä on tilava luola, jossa paimenet majoittuvat. Nytkin käytetään aluetta samaan tarkoitukseen. Näimmekin erään paimenen käyskentelevän kedolla. Kaivoimme maasta kauniin valkoisen Betlehemin tähden samoin punavuokon sipuleita saaduksemme ne joskus kukkimaan kotimme ikkunalla. Miten onnistunee?

Pitkä aika on kulunut jouluyön ihmeestä. Mutta sen sisältö on elävää todellisuutta tänäkin hetkellä. Siitä tulee nytkin elämään suuri ilo. Näinhän sanoi enkeli paimenille: »Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa.»

Paimenten tavoin mekin »Menkäämme nyt Betlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti.» Tavoinen sanoma saakoon tehdä Sinunkin joulustasi suuren ilon juhlan.

Helvi Valkonen

## Lutherin ajatuksia

Sinun on opittava huutamaan Jumalan puoleen eikä istuttava itseksesi pää riipukissa, etkä saa antaa ajatustesi ja huoliesi sinua kalvaa ja kaiverrella, niin ettet näe mitään muuta kuin miten huonosti sinulle käy, kuinka vaikeata sinulla on ja kuinka kurja ihminen olet, vaan ylös senkin laiska velho! Painu polvillesi, nosta silmäsi ja kätesi taivasta kohti, rukoile jokin psalmi tai Isämeidän, laske Jumalan eteen hätäsi itkien ja valittaen ja huuda häneltä apua!

\*

Paha henki on murheen henki, eikä se voi viipyä siellä, missä sydän on iloinen Jumalassa ja hänen sanassaan.

\*

Rakkaalle Jumalalle on mieleen, kun sinä välisti oikein sydämesi pohjasta iloitset ja naurat.

# Lähetyskentän kuulumisia

Sapporo 10. 11. -53

Rakkaat Toveriliittolaiset!

Sydämellinen tervehdykseni teille kaikille täältä Japanin Pohjolasta. Olen ollut täällä lähes kaksi kuukautta. Täällä olevan läheytsemme omistaman lastentarhan johtajattarena toiminut Sanna Lipponen palaa Suomeen ja minun on nyt yritettävä täyttää hänen paikkansa. Varmaan ymmärrätte, ettei se ole helppoa, kun on vasta vuoden opiskellut japaninkieltä. Olen nyt joka tapauksessa jo mukana lastentarhatyössä. Oppilaita tässä tarhassa on n. 160 ja opettajia 5. Minun asuntoni on lastentarhan yläkerrossa. Lastentarhan vieressä on kirkko ja kirkon vieressä on suomalainen puutalo, johon lähetyssearnaajapari Valtonen asettuu asumaan. Meitä on siis kolme aikuista suomalaista täällä sekä Valtosten pikkupoika Timo Sakari, joka täyttää vasta neljä kuukautta.

Tuntuu kuin ei vielä osaisi kirjoittaa täältä paljon mitään. Kaikki on vielä niin uutta ja outoa.

## Joulumietteitä

Lähestyy siunattu joulu, Vapahtajamme syntymäpäivä. Siinähan on aihetta ajateltuun ja aihetta kiitokseen, kun Jumala lähetti Poikansa tänne maailmaan pelastajaksi — minullekin.

Ihmiset jättävät hetkeksi askareensa ja heidän mielialansa on juhllallisen harras. Luontokin ikäänkuin hiljentyy kunnioittamaan suurta juhlaa, nuo pehmeät lumihuutalet leijailevat maata kohden, aivan hiljaa — kuin siunaten maan asukkaita.

»Enkeli taivaan lausui näin: Miks hämmästyitte säikähtäin? Mä suuren ilon ilmoitan Maan kansoille nyt tulevan.» Veisaan mukana katsellen kuusen palaviin kynttilöihin. »Nyt Jumalalle kunnia, Kun antoi ainoon Poikansa, Siit' enkelitkin riemuiten Veisaavat hälle kiitoksen.» Tämä virsi antaa tosi joulun tunnun, se johtaa ajatuksemme joulutapahtumaan — paimenten luo, kun enkeli ilmoitti Jeesuksen syntymisen. Silloin enkelikuoro kiitti Jumalaa. Se oli varmaan ihanaa kuulla. Oi, jos minäkin voisin kiittää noitten enkelien lailla Jumalaani! Tunnen itseni huonoksi siihen, mutta ehkä taivaassa kerran osaan.

Kuulethan Jumala minunkin heikon kiitokseni.

Irma Pulkkinen

Olen jo kuunnellut kuitenkin sen verran opetusta lastentarhassa, että tiedän, että siellä opetetaan lapset rukoilemaan elävää Jumalaa ja heille kerrotaan Raamatun kertomuksia ja opetetaan raamatunlauseita. Kaikki opettajat, yhtä lukuunottamatta ovat kristittyjä.

Pian tulee joulu. Lastentarhassakin harjoitellaan jo ohjelmaa joulujuhlaa varten. Toivon, että Vapahtajamme syntymäjuhla olisi teille siellä ja meille, niin japanilaisille kuin täällä oleville suomalaisillekin, siunausrikas.

Esirukouksiinne sulkeutuen

Kaisu Piirainen

## S A T O A

Ehkä olet lukenut kirjani »Voittoja Japanissa». Siinä esitetyistä henkilökuvista eräs on neiti Yaeko Date, tuberkuloosiparantolasta löytynyt ja monien vaiheiden kautta pelastukseen osallistunut nainen. Hän on myöhemmin ollut minun uskollisimpia kirjeenvaihto-ystäviäni, jonka eräästä kirjeestä saanen kääntää tähän joitakin kohtia.

»Opettaja on kaikei minulle vihainen, kun olen näin kauan ollut kirjoittamatta? Vaikka jok'ikinen päivä muistan opettajaa rukouksissa ja päätän, että huomenna varmasti kirjoitan, joudunpa taas kiireitteni kahlehtimaksi ja velvollisuuteni laiminlyöjäksi. Oi, antakaa minulle anteeksi!

Siitä kun opettaja jätti meidät, alkaa ja vuosi olla kulunut. Viime vuonna tähän aikaan olitte Shimosuwassa, nyt kaukana, kaukana Suomessa. Kun sitä ajatellen kirjoittaa, niin tulee niin kaihoisa olo. Muistatteko te vielä minun kasvoni? Minä kyllä muistan opettajan silmät, nenän, suun ja kasvon piirteet selvästi.

Tänään on sunnuntai. Iltakokouksessa oli todistuskokous ja siinä minäkin avasin suuni. En voinut olla jälleen kertomatta, kuinka te minun alennukseni ja kurjuuteni päivinä minua muistitte käydä katsomassa ja opettamassa, väsymättömällä rakkaudella hoitelite kasteeseen asti ja yhä sen jälkeenkin. Tuon uskollisuuden ansiosta yksin minun heikko uskoni säilyi sammumatta ja elää yhä, siitä olen vakuutettu. Olin niin kiitollinen, että kokouksen jälkeen piti heti istahtaa myös kirjoittamaan teille.

Minun tavattoman heikko terveyteni on ihmeellisesti säilynyt ja niin olen voinut toimia Lund-opettajan (Suomi Synoodin lä-

hetti kotiapulaisena. Olen myös häntä ohjailut kieliopinnoissa, saarnojen korjaamisessa jne. Mutta tämä viimeksi mainittu on jo saanut jäädä, koska hän on tullut kovin taitavaksi kielessä. Elsonithan ovat muuttaneet Kofuun uutta työtä aloittamaan. Uutena tulokkaana talossamme on neiti Ilmi Ruth Aho, joka asuu yhdessä neiti Makkosen kanssa. Kaikki sanovat teille terveisiä ja vakuuttavat, että te, heitä paljon avustaneena, olette siellä kaukana Suomessakin aina heidän kiitollisissa muistossaan.

Sanomattoman tyytyväisenä saan todellakin toimia. Lund-opettaja kehuu minua »maailman parhaimmaksi kotiapulaiseksi» ja muutkin rakastavat minua. Kun minusta tuntuu, ettei se ole vain kukkaiskieltä, kuten monesti täällä Japanissa on laita, niin saan lisärohkeutta ja elämänuskoa. Minun, paljon rikkoneen ja eksyneen kohdalla Jumalan armo on ollut ja on edelleenkin ansaitsemattoman suuri.»

Sitten hän vielä kirjeessään kertoo tapauksia nelivuotiselta yhteistoiminta-ajaltamme, sillä japanilaiset ovat hanakoita muistoissa eläjiä. Kirje huokuu alusta loppuun aitoa kiitollisuutta armosta, joka on vallankumouksen tavoin saanut uudistaa hänen sisäisen mutta myös ulkonaisen elämänsä, vapauttanut hänet mustan mustista synnin kahleista ja nostanut tavallista syvemmästä loasta.



Neiti Yaeko Date

Kirjan: Voittoa Japanissa 7:n kuvauksen henkilöltä Toshiko Araitla sain myös näinä päivinä seuraavanlaisen kirjeen:

»Kaivattu opettaja:

Ylistän Herran pyhää nimeä! Monet vuodet ja kuukaudet ovat vierineet siitä kun meidän oli pakko erota. Opettajan sairaudesta kuuleminen oli tavattoman masentava uutinen. Elimme hartaassa toivossa, että saamme opettajan vielä kerran tänne, em-

mekä sitä vieläkkään lakkaa rukoilemasta, ettei niin tapahtuisi. Ja tiedän, että tässä on koko se kristittyjen joukko, joka opettajan tuntee, ehdottomasti yksimielisesti mukana.

Yhä edelleen päivittäin olen sydämeni täydeltä kiitollinen siitä ihmeellisestä johdatuksesta, että silloin vuosia sitten tapasin teidät linja-autossa ja pääsin silloin teihin tutustumaan. Viime vuonnahan sitten pääsin Jumalan suuren hyvyyden ansiosta oppilaaksi Kooben Raamattuopistoon ja sain siellä osakseni sanoin kuvaamattoman määrän siunausta. Vasta siellä olen oikein tullut näkemään oman syntikurjuuteni syvyyden ja sen, että ilman Jeesuksen Kristuksen veren puhdistusta en voisi tulla toimeen. Koen hänen vapahtajakätensä läheistä johdatusta kaikessa ja olen äärettömän iloinen, että hän nyt käyttää minua palvelukseensa raamattunaisena. — Tämä neiti Toshiko Arai toimii Tokiossa norjalais-amerikkalaisten luterilaisten raamattunaisena, kun meillä ei ole varoja eikä muita mahdollisuuksia yhdenkään naisen käyttämiseen tällä hetkellä lukuunottamatta lastentarhan opettajattaria, aito näyte sekin tilanteesta, missä suomalainen lähetys itse asiassa on. — Jatkuvasti Japanin hyväksi innokkaasti ponnisteleva, rakas opettaja! Iloitsen siitä, että voimme rukouksen tietä aina olla lähellä toisiamme. Tulkaa hyvin pian täysin terveeksi!»

Ei meille, vaan yksin Herralle kiitos ja kunnia tästä kaikesta!

Kristian Tammio

## Alttiiksi koko olentonne!

Mary Slessor, joka 40 vuotta toimi lähetystyössä Nigeriassa, Länsi-Afrikassa, taistellessaan julmuutta vastaan, saavutti niin suuren arvonannon ja rakkauten ja voitti epäluuloisen kansan luottamuksen siinä määrin, että hänelle on annettu kunnianimi: »Villien valkoinen kuningatar». Hän oli yksinäinen urhoollinen nainen, joka huolimatta huonosta terveydestään, sai ihmeitä aikaan. Hän joutui usein toimimaan olosuhteissa, joista hänen täytyi sanoa: »Jos en olisi tuntenut, että Vapahtajani seisoi rinnallani, olisin menettänyt järkeni». Hän kirjoitti ystävilleen »Minun elämäni on yksi ainoa jokapäiväinen ja jokahetkinen todistus rukouksen kuulemisesta. On vaikeampi rukoilla kuin toimia, ainakin minun mielestäni, mutta Jumalan valtakunnalla ei ole mitään mahattompaa käyttövoimaa kuin rukous.» Toimettomille sisarilleen Englantiin hän kirjoitti: »Elämä on niin suuri ja tärkeä. Pitäkää



## Elämä on sanassa

Oletko jaksanut hyvä opistoveri syventyä raamatun lukemiseen? Jos et ole ehtinyt tai olet unohtanut kokonaan, niin riennä pian lukemaan. Ehkä meillä on aina niin tavaton kiire, ettemme uskalla ajatella koko asiaa. Eikö ole niin, jos hylkäämme sanan lukemisen, niin vähitellen vieraanumme Jumalastakin. Kaikki muu tulee tärkeämmäksi. Ja sitten ne omat touhut alkavat.

Kunpa monet laiminlyönnit meitä painaisivat ja meille tulisi hätä omasta tilastamme. Viime lehden luettuani huomasin, kuinka olen ollut välinpitämätön Raamatun lukemiseen nähden. Kuitenkin aloin lukea. Taisi pelkokin ahdistaa, mutta kaikki sellainen on kadonnut. On ollut aivan mielenkiintoista lukea Vapahtajan elämää. Mitä sitten oma elämä on saanut? Kyllä oma elämä rikastuu. Jeesus tulee rakkaaksi. Taisvas on aina lähellä. Meidän ei tarvitse taistella yksin. Saamme kaiken viedä Hänelle. Syntimme annetaan meille anteeksi ja saamme sitä iloa, mitä tämä maailma ei voi antaa.

»Niin iloitkaamme Jeesuksessamme

Ja virttä uutta opetelkaamme,

Niin taivahassa sitten iäti

Se Karitsalle kaikuu kauniisti.»

S. K. 295 : 10

Saima Muikku

Se lepo ja ilo, jonka itse tahdon itselleni tehdä, pakenee aina, eikä siitä tule mitään. Aina minulle putosi karpänen keskelle puuroa. Siksi on parasta iloa, hupia ja iloisuutta se, mitä ei itse etsitä, vaan jonka Jumala juuri tällä hetkellä antaa ilman meidän osuuttamme ja ennakkoojatuksiamme.

M. Luther

huoli siitä, että teistä ei tule hermostuneita ikäneitoja. Nouskaa taisteluun ja pitäkää sydämenne nuorina. Pankaa alttiiksi koko olentonne luodaksenne iloa johonkin, ja teidän elämänne tulee elämisen arvoiseksi. Minä voin itse olla todistuksena siitä, että elämä saattaa olla täynnä iloa ja tyydytystä vaikka minulla on tämä kurja ruumis raahtavana perässäni. Se on jotain aivan ihmeellistä.»

## Raamatunluku-ohjelmamme

Tammikuussa 1954:

1. **Oletko uskollinen taloudenhoitaja?**  
Lk 16:1—15.
2. **Rikas mies ja Lasarus**  
Lk 16:19—31.
3. **Viettelyksistä ym.**  
Lk 17:1—10.
4. **Lasaruksen herättäminen**  
Jh 11:1—27.
5. **Jatkoa**  
Jh 11:28—57.
6. **Kymmenen pitalista**  
Lk 17:11—19.
7. **Jumalan valtakunnan tulemisesta**  
Lk 17:20—37.
8. **Väsymätön rukous**  
Lk 18:1—8.
9. **Fariseus ja publikaani**  
Lk 18:9—14.
10. **Jeesus siunaa lapsia**  
Mt 19:13—15, Mk 10:13—16, Lk 18:15—17.
11. **Rikas nuorukainen**  
Mt 19:16—22, Mk 10:17—22, Lk 18:24—30.
12. **Varoitusta rikkaudesta**  
Mt 19:23—30, Mk 10:23—31, Lk 18:24—30.
13. **Lähdetkö työhön?**  
Mt 20:1—16.
14. **Viimeinen taival alkaa**  
Lk 18:21—24, Mk 10:32—24, Mt 20:17—19.
15. **Uudelleen kuka on suurin**  
Mt 20:20—28, Mk 10:35—45.
16. **Bartimeus**  
Mk 10:42—52, Mt 20:26—34, Lk 18:35—40.
17. **Sakkeus**  
Lk 19:1—10.
18. **Uskotut leiviskät**  
Lk 19:11—28, Mt 25:14—30.
19. **Uudelleen Betaniassa**  
Jh 12:1—12.
20. **Hoosianna**  
Mt 21:1—11, Mk 11:1—11.
21. **Sama uudelleen**  
Lk 19:29—40, Jh 12:12—19.
22. **Viikunapuun kohtalo**  
Mk 11:12—14, 20—26, Mt 21:18—22.
23. **Toinen pyhäkön puhdistus**  
Mt 21:12—17, Mk 11:15—19, Lk 19:45—48.
24. **Millä vallalla?**  
Mt 21:23—27, Mk 11:27—33, Lk 20:1—8.

25. **Kaksi poikaa**  
Mt 21:28—32.
26. **Pahat viinitarhurit**  
Mt 21:33—46, Mk 12:1—12, Lk 20:9—19.
27. **Kuninkaan Pojan häät**  
Mt 22:1—14.
28. **Kysymys verorahasta**  
Mt 22:15—22, Mk 12:13—17, Lk 20:20—26.
29. **Kysymys ylösnousemuksesta**  
Lk 20:27—40, Mt 22:23—33.
30. **Suurimmasta käskystä**  
Mk 12—34, Mt 22:34—40.
31. **Jeesuskin kysyy**  
Mt 22:41—46, Mk 12:35—37, Lk 20:41—44.

#### Helmi kuussa:

1. **Salamoivat sanat**  
Mt 22:1—39.
2. **Lesken ropo**  
Mk 12:41—44, Lk 21:1—4.
3. **Kreikkalaiset etsivät Jeesusta**  
Joh 12:20—36.
4. **Jälkikatsaus**  
Joh 12:35—50.
5. **Jerusalem in hävityksestä ja maailman-  
ajan lopusta**  
Mt 24:1—28.
6. **Tarkkaa vieläkin**  
Mk 13:1—23, Lk 21:5—24.
7. **Jatkoa**  
Lk 21:25—38, Mt 24:29—51, Mk 13:24—37.
8. **Puoliyön huuto**  
Mt 25:1—13.
9. **Kuninkaan tullessa**  
Mt 25:31—46.
10. **Salaliitto**  
Mt 26:1—5, Mk 14:1—2, Lk 22:1—6.
11. **Pääsiäisateria**  
Mt 26:17—30, Mk 14:18—26.
12. **Sama uudelleen**  
Lk 22:7—30, Jh 13:1—30.
13. **Jeesus ilmoittaa kohtalonsa,**  
Jh 13:21—38, Lk 22:31—39, Mt 26:31—35,  
Mk 14:27—31.
14. **Älköön sydämenne olko murheellinen**  
Jh 14:1—14.
15. **Minä en jätä teitä orvoiksi**  
Jh 14:15—24.
16. **Rauhan Minä jätän teille**  
Jh 14:25—31.
17. **Ilman Minua te ette voi tehdä mitään**  
Jh 15:1—7.
18. **Rakkauden käsky**  
Jh 15:8—17.
19. **Maailman viha ja opetuslapset**  
Jh 15:18—16:4.
20. **Teille on hyödyksi, että Minä menen pois**  
Jh 16:5—15.
21. **Nyt murhe, mutta kohta ilo**  
Jh 16:16—33.
22. **Mitä Jeesus rukoilee itselleen**  
Jh 17:1—5.
23. **Mitä opetuslapsilleen**  
Jh 17:6—19.
24. **Mitä kaikkien aikojen uskovoisille**  
Jh 17:20—26.
25. **Getsamanen taistelu**  
Matt 26:36—55, Mk 14:32—52.
26. **Hetkinen vielä Getsamanessa**  
Lk 22:40—53, Jh 18:1—12.
27. **Ylimmäisen papin palatsissa**  
Mt 26:57—68, Mk 14:53—65, Lk 22:63—  
67 71, Jh 8:13—14, 19—24.
28. **Pietarin lankeemus**  
Mt 26:69—75, Mk 14:66—72, Lk 22:54—62,  
Jh 18:15—18, 25—27.

## Opisto aika

Onellisiä ovat ne nuoret, jotka pääsevät kansanopistoon. Saamme olla Jumalalle kiitollisia tästä ajasta, jonka hän meille lahjoittaa. Niille maalaisnuorille, joilla ei ole mahdollisuutta muuta koulutusta saada, on kansanopisto erittäin sopiva edessä olevaa elämää varten. Se sopii pohjakouluksi opinnoita jatkavallekin.

Emme osaa antaa kansanopistolle niin suurta arvoa kuin se ansaitsee, ennenkuin itse olemme kokeneet sen.

Kuinka paljon sisältyykään tuon kuuden kuukauden ajalle asioita, jotka ovat muistamisen arvoisia ja käytännössä varteen otettavia. Jo varhaisissa aamuhartauksissa Raamattua tutkistellessamme saamme tuntea Jumalan neuvovan ja opastavan meitä, synnin teille eksyneitä. Päivän varrella saamme monenlaisia tietoja ja myös ohjausta tavallisen arkielämän kysymyksissä. Käytännön töissä ollessamme käsityötaitoamme kehitetään monin eri tavoin samoin ruoanlaittoa ja kodinhoitoa opetetaan.

Vieraanamme olleet henkilöt ovat myös lisänneet tietojamme mielenkiintoisilla esityksillään. Sunnuntaisin yleisöilloissa ja torstaisin esitelmäilloissa saamme yrittää itsekin esiintymistä ja näin kehittää esitämistaitoamme.

Tuo kultainen opisto aika kuluu niin nopeasti. Mutta jo sinäkin aikana me saamme tyydyttää tiedonjanoamme ja saamme vastauksia moniin elämän tärkeisiin kysymyksiin.

Seija Pääkkönen.  
(viime talven oppilas)

# VANHA RAAMATTU

*Harras, suuri ja tummunut, —  
ei lienee kirjojen nuorin.  
Puukantes käytöstä kulunut  
on käsissä vanhan muorin.  
Hän katsoi lehtiäs harmajiin  
pyhäamuin ääressä pöydän.  
— Vielä silmän pyrkivät kyyneliin  
kun sinut hyllyltä löydän.*

*Ääneti pirtissä kääntelen  
tuokion lehtiäs yksin.  
Valtaa muotosi tahrainen  
mielen nyt kysymyksiin.  
"Miksi sun lehtesi tummuneet  
mummolle lohtua toivat  
aina kun murheen kyynelveet  
hänen kasvoja ahavoivat?"*

*Kuuntelen kuisketta lehtien,  
Raamattu vastaa hiljaa:  
Liennän mä tuskia murheisen  
kastelen Tarhurin viljaa.  
Nöyränä mummosi rukoillen  
uskossa minuun tarttui,  
niin myös Henkeni ihmeinen  
hänessä voimaksi varttui.*

*Lehtes parhaiten tietävät  
kertoa uskosta mummun.  
Usein ne mykkinä pyytävät  
nua retkelle ääreen kummun.  
Ikiuntasi uinut rauhaisaa  
nyt vierellä kalmisto-aidan  
ja hymniä viimeistä tuudittaa  
sulle ritvat harmajan raidan.*

*Oi, sinä Kirja Kirjojen!  
Vieläkin valosi loistaa.  
Ei pauhnut maailman myrskyjen  
voi pürtoa Sinusta poistaa.  
Tarjoat retkellä korpimaan  
vettäsi virvoittavaa,  
aina kun nääntyvä janoissaan  
kantasi nöyränä avaa.*

UUNO POIKONEN.

# TYÖKAUDEN ALKAJAISET

olivat jälleen merkkitapaus. Nämä XIII:n kurssin alkajaisjuhlat pidettiin sunnuntaina lokakuun 25. päivänä.

Jo edellisenä iltana saapui runsaasti entisiä oppilaita, samoin nykyisten oppilaitten omaisia. Yhteisesti vietettiin lauantai-illan tavanomainen raamattupiiri tutkistellen filippiäläiskirjeen 1. lukua.

Sunnuntaina virtasi opistolle pitkin päivää juhlaväkeä. Jo päiväjuhlan alkaessa oli opistokoti saanut suojiinsa kolmen salin täydeltä yleisöä. Jumalanpalveluksessa saarnasi johtaja Salomaa aiheenaan Filipin vanginvartijan pelastuminen. Päiväjuhlan alussa puhui johtajatar Valkonen psalminlauseesta 118:24. Varmaan moni, eiköhän aivan jokainen meistä entisistä oppilaista muistanut omaa onnentäyteistä opistotalveaan ja nyt, kun uusi kurssi oli alkamassa tuota aikaa, yhtyi jokainen kaikesta sydämestään huutamaan Herran puoleen: »Oi Herra, auta, oi Herra, anna menestys!»

Sitten agronomi Karjalainen lausui Lauri Pohjanpään runon: Kerjäläispoika, jota esitystä seurasi opettaja Vakkilaisen puhe. Hän sanoi mm.: »Ei ole muuta tärkeätä kuin se, mikä on ikuista.» Kuin ohjeeksi tämän talven uusille oppilaille hän antoi tutun, mutta paljon puhuvan lauseen: »Rukoile ja tee työtä!» Sitten seurasi tavanmukainen uusien opistolaisten esittely paikkakunnittain. Tällä kerralla oli Nurmes huomattavasti ylivoimaisimmin edustettuna, niin että 65:stä oppilaasta 20 on nurmekselaisia. Senjälkeen seurasi Valtimo, Pielisjärvi, Rautavaara, Juuka ja vasta kuudennella tilalla oli Kuh-



*Yhteinen raamatunlukuohjelmamme jatkuu tällä kertaa siitä mihin juhannusnumerossa jäätin. Jatkamme siis Vapahtajan elämän tutkimista eri evankeliumien valaisemana. Ohjelman on Toveriliitollemme laatinut rovasti M. I. Kuusi, josta hänelle olemme kiitollisia. Saamme odottaa paljon siunausta näistä hiljaisista hetkistä Sanan ääressä.*

mo, joka monena vuonna on ollut ensimmäisenä. Koko oppilasjoukko lauloi nyt Siionin Kanteleen laulun 264: »Pois synnistä ja kuolosta oot, Jeesus yksin tie.» Entisten oppilaitten edustajana puhui sitten sisar Kaija Kuittinen, ottaen lähtökohdaksi Ef. 3:2. Hän vakuutti, että »Jumala voi tehdä enemmän.» Toveriliittolaisista puhui vielä opettaja Rauha Heikura evästään uusia oppilaitta opistotaipaleelle. Tämän jälkeen saimme kuulla Evankelisen Ylioppilasliiton kuoron laulua. Aluksi kuultiin »On Jeesus nimi suloin», sitten seurasi Klemetin sovitus »Jo valkenee aamun tullen yö» ja lopuksi erittäin kaunis laulu, myöskin Klemetin »Ah, Jeesus armahin». Kansanedustaja Arvi Ikonen puhui monista esteistä, joita on useitten opistoon aikovien tiellä. Nyt saimme nauttia korkeatasoisesta pianomusiikista, jota esitti teol. yliopp. M. Taipale. Soittoesityksen jälkeen johtaja Salomaa lausui vielä lämpimät kiitokset EYL:n vierailijoille, jotka toivat tervetulleen ja arvokkaan lisän ohjelmaan. Toimitusjohtaja Uosukainen kohdisti vielä sanansa uusille oppilaille. Seurasi lyhyt väliaika.

EYL:n kuoro aloitti ohjelman väliajan jälkeen laulamalla jälleen kolme laulua: »Tyydy sielu Herran tahtohon», »Tähden lempeen lailla» ja kuoron tunnuslaulun »Laula, Siion, riemumielin». Sitten seurasi Veikko Yli-Krekolan puhe lähtökohtana Jes. 1:2. Hän puhui Jumalan suuresta rakkaudesta meitä syntisiä ihmisiä kohtaan. Rov. Tammio lausui päiväjuhlan vaikuttavat lopettajaissanat. Juhla päättyi SK:n lauluun 460.

Päivä- ja iltajuhlan välillä saimme nauttia pöydän maukkaita antimia ja ennenkaikkea saimme puhella opettajien ja opistotovereittemme kanssa. Tuo kahden tunnin kestävä aika tuntui lentävän aivan liian pian niin pitkän erossaolon jälkeen.

Iltajuhla alkoi klo 18. Aluksi puhui past. Vaalgamaa. Puheen jälkeen kuulumme y.o. Aulis Alangon yksinlaulua. Hän esitti laulun »Vuodata Sä olentoomme» ja »Kotihin mielin». Yo. Jarkko Seppälä puhui aiheenaan Jeesuksen sanat: »Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle ja toivoisin, että se olisi syttynyt.» Sitten kuulumme vielä y.o. Taipaleen pianonsoittoa. Sen jälkeen puhui rov. Tammio palavasieluisesta Ilomantsin pojasta Pietari Kurvisesta ja hänen elämäntyöstään.

Väliajan jälkeen oli EYL:n mieskvartetin kauniita lauluesityksiä, jonka jälkeen y.o. V. Yli-Krekola selosti EYL:n toimintaa. Entinen opistolainen Tuomo Tanskanen esitti yksinlaulua, jonka päätyttyä puhui teol. y.o. Anja Karjalainen lähtökohtanaan Jeesuksen ja Simon Pietarin keskustelu Tiberiaan meren rannalla. (Jh. 21:5-). Puheen jälkeen esiintyi vielä mieskvartetti laulamalla: »Ristis tuo, oi Jeesuksein». Yo. Matti Taipale

esitti pianosovituksen »Täältä puolehen ylhäisen maan». Past. Tikkasen puheenvuoron jälkeen juhlan päätti johtaja kiitoksen sanoihin. Lopuksi laulettiin SK 157.

Niin, jälleen on alkanut uusi vaiherikas talvi rakkaan opistokotimme suojissa. Me, entiset oppilaat muistelemme suurella kiitollisuudella omaa opistokauttamme ja toivoisimme, että Jumala siunaisi tämänkin kurssin samoin kuin edelliset, siten, että tekin nykyiset oppilaat lähtisitte todella uusin ihmisinä keväällä opistokodin lämpöisestä ilmapiiristä. On niin hauskaa, kun mekin, »mennyt sukupolvi», voimme seurata aina uusia ja uusia kursseja, kun saamme olla mukana näissä siunausrikkaissa opiston juhlissa. Mekin saamme siten uutta intoa ja virikettä uskonelämäämme mennessämme taas arkiin askareihimme. Jumala siunatkoon jälleen opettajia ja teitä uudet opistolaiset!

Anneli Silvennoinen

## Laula Siion!

on nimeltään hiljattain ilmestynyt kirja, joka olisi varmaan jokaiselle Pirtin Viestin lukijalle mielenkiintoinen. Sen on kustantanut Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ja kirjoittanut lehtori Alli Autere. Kirjassa kerrotaan meille tutuista ja rakkaista Siionin Kanteleen lauluista, niiden sepittäjistä ja syntymävaiheista. Saamme myöskin nähdä, miten jokin laulu on saatanut jonkun ihmisen elämässä merkittä paljon. Näin tulevat laulut meille entistä läheisemmiksi ja puhuvammiksi. Muistathan esim. laulun 323, »Ken noin sydämellesi koluttaa», jota usein iltaisin opistossa lauloimme. Näin kerrotaan kirjassa tämän laulun johdosta:

»Kun jokainen uskova viljelisi Jumalan hänelle antamaa armolahjaa, syntyisi Pyhän Hengen vaikutuksesta monta kertaa mitä hedelmällisimpiä työyhteyksiä, joissa siunauksellisesti toisen armolahja täydentäisi toisen armolahjaa. Suotta ei Raamatussa ole kehoitettu virittämään hereille uinuvia armolahjoja.

Ruotsin evankelisella liikkeellä oli ihana armolahjojen 'kolmisointu': C. O. Roseniuksen julistajan, Lina Sandellin runoilijan ja O. Ahnfeltin säveltäjän ja laulajan lahjat. Näiden kolmen kesken oli henkilökohtainen työyhteys olemassa. Usein, kun Lina Sandell tunsu itsensä rikkiraastetuksi ja maa-hanpainetuksi Roseniuksen evankeliumin julistus virvoitti hänet ja nosti Jumalan lupauksien varaan. Silloin alkoi taas Lina Sandellin runon kieli soida evankeliumia

toisten sydämille. Mutta hänellä ei ollut musikaalista lahjaa. Sellainen oli sensijaan kreivi Ahnfeltilla, 'lauluevankelistalla', kuten häntä sanottiin. Hän sävelsi Lina Sandellin lauluja ja lauloi ne, niinkuin sanottiin, ruotsalaisten sydämiin.

Ahnfelt ahdisti kovin usein pyynnöillään Lina Sandellia. Niinpä tämä leikillään sanoi, että kun Ahnfelt on kaupungissa hänellä ei ole vähääkään rauhaa, sillä aina pitäisi olla uusia lauluja hänelle laulettaviksi, kun hän hevosineen lähtee viemään evankeliumia maaseudulle.

Mutta Ahnfelt ei pannut vain lauluntekijää ahtaalle. Enemmän vielä, hän ahdisti lauluillaan ihmisiä Kristuksen luo. Monet paheksuivat sitä. Lopulta vedottiin kuninkaaseen, Kaarle XV, että tämä kieltäisi Ahnfeltin matkat. Kuningas halusi kuitenkin henkilökohtaisesti saada selville, mitä tämä evankelista lauloi. Niin määrättiin päivä, jona Ahnfeltin piti tulla kuninkaan puheille esittäytymään ja esittämään laulujaan.

Ahnfelt ei oikein tiennyt, mitä majestee-tille esittäisi. Siksi hän meni Lina Sandellin luo ja pyysi, että tämä tekisi laulun juuri sitä hetkeä varten. Lina Sandell, joka tiesi, että kuningas oli hyvin vastaanottavainen uskonnollisille asioille valmisti monin rukouksin laulua edessä olevaa tilaisuutta varten. Vastaukseksi »sai» Lina Sandell sanat:

»Ken noin sydämellesi kolkuttaa illan tullen?  
Ken hellästi lääkettä tarjoaa näin tuntosi tuskihin sullen?  
Tuo kolkutus, kaipa sä kuulit sen äänen armaan?  
Mikset heti aukase? Taivaisen tuo lohdun ja riemun se varmaan.

— — —  
Mit' on ilo, onni ja maine maan sitä vastaan,  
kun Jeesuksen aina mä olla saan ja hän mua hoitaa kuin lastaan.  
Siis aukaise! Ystävä lahjat tuo parhaat aivan.  
On aarteista kallein ja suurin tuo: Suo kruunun hän sulle ja taivaan.»

Laulu esitettiin aikaisemmin sovittuna iltana kuninkaalle. Kuninkaan sanotaan joutuneen niin sen valtaamaksi, että hän antoi Ahnfeltille luvan, jopa kehoitti häntä laulamaan rohkeasti, niinkuin hän tähän astikin oli tehnyt, sillä näin kauniita lauluja ei kukaan voinut kieltää laulamasta.

Varmaan tämä rohkaisee meitä nykyajan arkoja todistajia enemmän käyttämään laulun armolahjaa. Jumala voi siunata sen yhtä hyvin kuin sananjulistuksenkin. Pitää paik-

kansa vieläkin, että »laulu sydämet aukaisee».

\*

Lina Sandellin kuolemasta on tänä vuonna kulunut 50 vuotta. Mainittakoon, että hänen sepittämäänsä lauluja on Siionin Kanteleessa yli 70.

## Tervehdys Helsingistä

Ajatuksissamme olemme siirtyneet ajassa jonkinverran taaksepäin. Muistuu mieleemme opisto aika. Se talvi oli lyhyt, mutta ei se niin lyhyt ollut, ettemme olisi tulleet tuntemaan elämän parhainta aarretta Jeesusta. Sanansa kautta saimme tuntea Hänen läsnäolonsa joka päivä.

Vapahtajan läsnäolon saamme tuntea täälläkin Ev. kansankorkeakoulussa yhtä läheisenä kuin opistoajanakin, joka aamuissa hiljaisissa hetkissä, tunneilla ja juhlatilaisuuksissa ja pitkin päivää.

Kerromme jotain ohjelmastamme. Maanantai-iltaisin kokoontuu lausuntaryhmä, tiistai-iltaisin laulukuoro. Keski- ja keskiviikkoiltoina sosiaalityön harjoitusryhmä käy kaduilla jakamassa kutsuja illanviettotilaisuuteen. Diakoniar ryhmä tekee myöskin seurakunnan palvelusta, muistamalla vanhuksia ja sairaita.

Tunteja on klo 8–16.30, lukuunottamatta ruokailuaikoja. Joka toinen perjantai on tenttipäivä ja toisilla viikoilla teemme opintoretkeä. Sunnuntaisin menevät kirkkoon ne, jotka eivät ota osaa pyhäkoulutyöhön. Iltaisin saamme kokoontua omaan kirkkoomme, Kallion rukoushuoneeseen, viettämään iltaa Jumalan sanan ääressä.

On ihanaa, kun saa viettää vielä toisenkin talven uskovien nuorten joukossa. Tällaisten nuorten parissa on helppoa, mutta lähdeyämme täältä pois ei kaikilla ole toisia tukemassa ja maailman viettelykset ovat suuret. Jaksammeko silloin kestää nuo kiusaukset. Mutta Jeesukseen turvautuen jaksamme. Raamatussa Paavali 1. Kor. 10:13 sanoo: »Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliesaan kiusauksen, hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.» Suurinta maailmassa on, että saa kuulua siihen joukkoon, jonka päämääränä on iankaikkinen taivaan valtakunta.

Meidät entiset opistolaiset ja nykyisetkin yhdistää tähän joukkoon opistomerkkimme ja siinä olevat sanat: »Meillä on lunastus».

Kaksi XII:n vuosikurssin oppilasta



## Haikolan opintokerho

lähettää parhaat jouluterveisensä kaikille toveriliittolaisille. Tänä syksynä on kerhossa opiskeltu kirjaa: "Sanan lähteillä". Kunpa oppisimmekin yhä paremmin amentamaan Sanan lähteistä. Sieltähän se löytyy oikea joululokin, sieltä voima uuden vuoden taipaleelle.

Jos opistolaisten kesken toimii kerhoja muuallakin olisi hauska lukea niiden tervehdyksiä Pirtin Viestistä.

## Vaikutelmia työntekijäkursseilta

Tämän vuoden työntekijäkurssit Pohjois-Karjalan piirissä olivat Värtsilässä Patsolan rukoushuoneella. Saimme olla siellä viikon. Sinne oli moni nuori suunnannut matkansa. Meitäkin toveriliittolaisia siellä oli viisi. Olivat myös edustettuna Kiteen ja Loimaan opistot. Ei kukaan katunut sitä, että oli sinne lähtenyt. Heti alkuun sai tuntea niinkuin opetuslapset muinoin: "Herra meidän on täällä hyvä olla."

Kurssien tarkoitushan oli syventää omaa uskon elämää ja avartaa näköaloja Herran työhön. Kaikkea en voi yksityiskohtaisesti kertoa. Mutta tuo aika oli kuin välähdys opistoajasta. Päivisin oli raamattutunteja ja luentoja monista tärkeistä ja mielenkiintoisista aiheista. Oli myös näytetunteja pyhäkoulun ja kerhon pidosta.

Kohokohdaksi muodostui iltaisin pidetyt yleisöjuhlat, joissa me kurssilaiset suoritimme ohjelmaa. Päättyjäispäivänä oli jumalanpalvelus ja Herran Pyhän Ehtoollisen vietto. Sai sellaisena kuin on mennä Herran

## VUODEN VAIHTUESSA

*Herra, Sinä olet meidän turvamme  
polvesta polveen.*

*Ennenkuin vuoret syntyivät  
ja Sinä loit maan ja maanpiirin,  
iankaikkisesta iankaikkiseen olet Sinä,  
Jumala.*

*Sinä palautat ihmiset takaisin tommuun ja  
sanot:*

*"Palatkaa jälleen, te ihmisten lapset".*

*Sillä tuhat vuotta on Sinun silmissäsi  
niinkuin eilinen päivä, joka meni ohitse,  
ja niinkuin öinen vartiohetki.*

*Sinä huuhdot heidät pois; he ovat kuin  
uni, ovat kuin ruoho, joka aamulla kukoistaa:*

*aamulla se kasvaa ja kukoistaa,  
mutta illalla se leikataan ja kuivettuu.*

\* \* \*

*Opeta meitä laskemaan päivämme oikein,  
että saisimme viisaan sydämen.*

\* \* \*

*Tulkoon osaksemme Herran, meidän  
Jumalamme, laupeus.*

*Suo menestyä meille kättemme työn;  
niin, suo menestyä meidän kättemme työn.*

*Ps. 90.*

eteen. Sai kuulla vakuuttavan sanan: "Minä olen sinut nimeltäsi kutsunut. Sinä olet minun." Varmaan tuona hetkenä jokaisen sydämessä kohosi jälleen kiitos: "Jeesus rakastaa".

Ehkä sinä toveriliittolainen olet ajatellut olevasi yksin kilvoittelemassa Herran tiellä. On vielä maassamme uskovia nuoria, sen sain nähdä näillä kursseilla. Oli ihanaa kuulla heidän omakohtaisia todistuksiaan siitä, kuinka he ovat onnellisia, kun ovat jo nuorena saaneet antaa elämänsä Herralle. Hänen johdettavakseen.

Kun sinä toveriliittolainen kuulet, missä on ensi kerran tällaisia kursseja, niin rai-vaa esteet ja mene sinne. Se kannattaa. Aika ei mene turhaan. Jokaisen mielestä saimme olla siellä liian vähän aikaa. Oli myös pelko kuinka jaksan taas kun joutuu yksinäiselle vartiopaikalle. Mutta sa-nottiin: "Älä pelkää minä olen sinun kans-sasi joka päivä". On ihmeellistä, että tuol-

# Pirtin Viesti

pyytää toivottaa kaikille lukijoilleen Jumalan siunaamaa Joulua ja Uutta Vuotta. On ollut hauska vuoden aikana tavata tämän lehden äärellä. Odotamme tämän yhteydenpidon jatkuvan ensi vuonnakin. Toivottavasti yhä useammat toveriliittolaiset huomaavat tulla mukaan.

Toveriliitto ei ole mikään itsetarkoitus, vaan senkin pitäisi olla välikappaleena Jumalan kädessä. Saisipa liittomme olla siunaukseksi jokaiselle sen jäsenelle, mutta myöskin heidän kauttaan toisille nuorille, jotka hapuillen etsivät elämälleen todellista sisältöä. Voisimme myöskin jollakin tavoin tukea rakasta opistokotiamme, jos toimintaamme tulisi vauhtia ja uutta eloa.

Onhan tunnuslaulumme loppuajatuksena: "Ja ristin lipun juurella me taistelemme ilolla, seuraamme Karitsaa". Tämä mieli meille kuuluisi. Tarvitsemme joukkojen kookomista. Saisipa tämä Viestimme Jumalan armosta olla joltakin osalta tätä tekemässä. Pyytäkäämme sitä. Jotta lehti kannattaisi, olisi tarpeen, että tilaajia saataisiin enemmän. Voisitkohan Sinä tehdä jotain asian hyväksi? Itse tietysti tilaat ja voit kysyä tapaamiltasi toveriliittolaisilta, ovatko he jo tilanneet. Mutta varmaan joku opiston ystäväkin olisi halukas tilaamaan lehden.

Yhdistäköön Jumalan suuri rakkaus meitä yhä läheisemmin Toveriliittona toimimaan Hänen kiitoksekseen. Soisipa meidän yksityisten jäsenten elämässä läpi vuoden ja aina edelleen sävel: "Nyt Jumalle kunia, kun antoi ainoon Poikansa".

*Herra vastasi ja sanoi hänelle:  
»Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois.»*

*Lk. 10: 41, 42.*

laisilta kursseilta saa rohkeutta ja voimaa. Sitähän me tarvitsemekin.

Meille annettiin sieltä muistoksi Siionin Kanteleen laulu 455. Tämän tahtoisin antaa edelleen myös Sinulle toveriliittolainen.

Ei voi olla kiittämättä Jumalaa, joka "aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa"

*Laina Kaverinen.*

# Sun eteesi

*Sun eteesi seimen lapsonen  
minä hiljaa polvistun  
ja käteni heikot yhteenliittäen  
näin sua vavisten pyytelen:  
Pois kuormani raskas heitä  
myös minutkin valkeudellasi peitä.*

*Sun kätesi siunaten kohoa  
ylös kehdestä taivasta päin  
ja ikikirkkautesi minut verhoaa  
sen suuren ihmeen näin:  
Pois väistyä synteini taakka  
ja näen taas Golgatan kummulle saakka.*

*En seimen lapselle lahjoja tuonut  
vain syntini, pahan sydämeni,  
jolla haavoitin oman Mestarini,  
vaan sittenkin mulle on armon suonut:  
Myös minunkin tähteni kärsi Hän  
näin mullekin kurjalle toi elämän.*

*Toini Kemppainen.*

Ensi vuonna ilmestyy Pirtin Viesti jälleen viitenä numerona ja on sen tilausmaksu 200:—. Ensimmäinen numero ilmestyy helmikuussa. Tilaamisen voit mukavasti suorittaa tilillepanokortilla, joka näihin aikoihin on Toveriliiton toimesta lähetetty jokaiselle jäsenelle.

*Anna täysin käsin tänä hetkenä,  
joka vielä kuuluu sinulle, niille ihmisille,  
jotka sinulle on annettu.  
Pane siihen työhön, joka juuri nyt  
on edessäsi, kaikki voimasi. Älä säästä  
toiseen kertaan, vaan anna, mitä  
sinulla on parasta.*

*Se, että joka hetki antaa, ei tee  
elämää pingoittuneeksi tai jännittyneeksi.  
Päinvastoin. Kiire juuri syntyy siitä,  
ettei elä hetkessä, vaan tahtoo  
kiirehtiä sen edelle ja ajattelee  
vain koko ajan, mitä seuraavassa  
hetkessä on tehtävä — tai vielä  
myöhemmin. Silloin on aina »tulinen  
kiire».*

*NATANAEL BESKOV*

Mikä teki Pietarin kykeneväksi kalastamaan ihmisiä? Hän oli alkanut tuntea itseään ja oli alkanut tuntea Kristusta.



Sua, Dapahtaja, rukoilen,  
Sit' älä multa kiellä:  
Tää ota sydän syntinen  
Asuaksesi siellä  
Sen waltiaana ainiaan,  
Niin että murheissani saan  
Sult' awun, lohduituksen.

(UVK 14:6)